साहाय्यं संकटे यत्स्यात्सानुकूल्यं परस्य च ।

यथा वेण्याम्—कृपं प्रति 'अश्वत्थामा—त्वमपि तावद्राज्ञः पार्श्ववर्ती भव । कृपः—वाञ्छाम्यहमद्य प्रतिकर्तुम्—' इत्यादि ।

अभिमानः स एव स्यात्—

यथा तत्रैव—'दुर्योधनः—

मातः[1] किमप्यसदृशं कृपणं वचस्ते—' इत्यादि ।

प्रश्रयादनुवर्तनम् ॥ २०८ ॥

अनुवृत्तिर्—

यथा शाकुन्तले—'राजा—(शकुन्तलां प्रति ।) अयि, तपो वर्धते। अनुसूया—दाणिं अदिधिविसेसलाहेण' इत्यादि ।

भूतकार्याख्यानमुत्कीर्तनं मतम् ।

यथा बालरामायणे—

'[2]अत्रासीत्फणिपाशबन्धनविधिः शक्त्या भवद्देवरे
गाढं वक्षसि ताडिते हनुमता द्रोणाद्रिरत्राहृतः ।' इत्यादि ।

या तु क्वचापि याञ्चा या स्वयं दूतमुखेन वा ॥ २०९ ॥

यथा—

'अद्यापि देहि वैदेहीं दयालुस्त्वयि राघवः ।
शिरोभिः कन्दुकक्रीडां किं कारयसि वानरान् ॥'

परिहार इति प्रोक्तः कृतानुचितमार्जनम् ।

यद्वा घृणी भवसि । तात इति सप्रेमसंबोधनम् ॥ आनुकूल्यमनुकूलाचरणम् ॥ स एव अभिमानालंकार एव ॥ कृपणं क्षुद्रम् । अत्र मातुराक्षेपेणाहंकारः प्रतीयते ॥ प्रश्रयाद्विनयात् । अनुवृत्तिः प्रत्युत्तरादिना सत्कारः ॥ दाणिं इति । 'इदानीमतिथिविशेषलाभेन' इति संस्कृतम् ॥ भवद्देवरे लक्ष्मणे । अत्र सीतां प्रति भूतकार्यं श्रीरामेणाख्यातम् ॥ स्वयं याचनं यथा—'भो लङ्केश्वर ! दीयतां जनकजा रामः स्वयं याचते—' इत्यादि ॥ दूतमुखेन याचनमाह—अद्यापीति । रावणं प्रत्यङ्गदस्योक्तिरियम् ॥ कृतं यदनुचितं कर्म तस्य मार्जनं तज्जन्यापराध-

---

1. मातरिति । चरमपादत्रयी तु—'सुक्षत्रिया क्व भवती क्व च दीनतैषा । निर्वत्सले सुतशतस्य विपत्तिमेतां त्वं नानुचिन्तयसि, रक्षसि मामयोग्यम् ॥' इति ॥

2. अत्रेति । उत्तरार्धं तु—'दिव्यैरिन्द्रजिदत्र लक्ष्मणशरैर्लोकान्तरं लम्भितः केनाप्यत्र मृगाक्षि ! राक्षसपतेः कृत्ता च कण्ठाटवी ॥' इति ॥